

1 תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כו עמוד ב

רבי יוסי ברבי חנינא אמר: תפלות אבות תקנום; רבי יהושע בן לוי אמר: תפלות כנגד תמידין תקנום.

תניא כוותיה דרבי יוסי ברבי חנינא: אברהם תקן תפלת שחרית - שנאמר **וישכם** אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם, ואין עמידה אלא תפלה... יצחק תקן תפלת מנחה - שנאמר **ויצא יצחק לשוח בשדה** לפנות ערב, ואין שיחה אלא תפלה... יעקב תקן תפלת ערבית - שנאמר **ויפגע במקום וילן שם**

אמר לך רבי יוסי ברבי חנינא: לעולם אימא לך תפלות אבות תקנום, ואסמכינהו רבנן אקרבתות. דאי לא תימא הכי - תפלת מוסף לרבי יוסי ברבי חנינא מאן תקנה? אלא: **תפלות אבות תקנום, ואסמכינהו רבנן אקרבתות**

2 השגות הרמב"ן לספר המצוות לרמב"ם מצות עשה ה

וכי תבאו מלחמה בארצכם על הצר הצורך אתכם והרעותם בחצוצרות וזמרתם לפני יי"ה אלהיכם והיא מצוה על כל צרה וצרה שתבא על הצבור לצעוק לפניו בתפלה ובתרועה

3 Reflections of the Rav (pg 80-81)

The views of Maimonides and Nachmanides can be reconciled. Both regarded prayer as meaningful only if it is derived from a sense of "tzara" [=distress]. They differ in their understanding of the word. Maimonides regarded daily life itself as being existentially in straits, inducing in the sensitive person feelings of despair, a brooding sense of life's meaninglessness, absurdity, lack of fulfillment. It is persistent "tzara," which exists "bekhol yom," daily. The word "tzara" connotes more than external trouble...

Out of this sense of discomfiture prayer emerges. Offered in comfort and security, prayer is a paradox, modern methods of suburban worship and plush synagogues notwithstanding. The desire for proximity of wife and children at services comes from a need for security and comfort. Real prayer is derived from loneliness, helplessness, and a sense of dependence. Thus, while Nachmanides dealt only with surface crisis – "tzarot tzibbur," public distress, Maimonides regarded all life as a "depth crisis," a "tzarat yachid."

4 רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק א הלכה א

מצות עשה להתפלל בכל יום שנאמר ועבדתם את ה' אלהיכם, מפי השמועה למדו שעבודה זו היא תפלה שנאמר ולעבדו בכל לבבכם אמרו חכמים אי זו היא עבודה שבלב זו תפלה, ואין מנין התפלות מן התורה, ואין משנה התפלה הזאת מן התורה, ואין לתפלה זמן קבוע מן התורה

הלכה ב
ולפיכך נשים ועבדים חייבין בתפלה לפי שהיא מצות עשה שלא הזמן גרמא אלא חיוב מצוה זו כך הוא שיהא אדם מתחנן ומתפלל בכל יום ומגיד שבחו של הקדוש ברוך הוא ואחר כך שואל צרכיו שהוא צריך להם בבקשה ובתחנה ואחר כך נותן שבח והודיה לה' על הטובה שהשפיע לו **כל אחד לפי כחו**

הלכה ג
אם היה רגיל מרבה בתחנה ובקשה ואם היה ערל שפתים מדבר כפי יכלתו ובכל עת שירצה, וכן מנין התפלות כל אחד כפי יכלתו, יש מתפלל פעם אחת ביום, ויש מתפללין פעמים הרבה, והכל יהיו מתפללין נכח המקדש בכל מקום שיהיה, וכן היה הדבר תמיד ממשה רבינו ועד עזרא

הלכה ד
כיון שגלו ישראל בימי נבוכדנצר הרשע נתערבו בפרס ויוון ושאר האומות ונולדו להם בנים בארצות הגוים ואותן הבנים **נתבלבלו שפתם** והיתה שפת כל אחד ואחד מעורבת מלשונות הרבה וכיון שהיה מדבר אינו יכול לדבר כל צורכו בלשון אחת אלא בשיבוש שנאמר ובניהם חצי מדבר אשדודית וגו' ואינם מכירים לדבר יהודית וכלשון עם ועם ומפני זה כשהיה אחד מהן מתפלל תקצר לשונו לשאול חפציו או להגיד שבח הקדוש ברוך הוא בלשון הקדש עד שיערבו עמה לשונות אחרות, וכיון שראה עזרא ובית דינו כך עמדו ותקנו להם שמנה עשרה ברכות על א הסדר, שלש ראשונות שבח לה' ושלש אחרונות הודיה, ואמצעיות יש בהן שאלת כל הדברים שהן כמו אבות לכל חפצי איש ואיש ולצרכי הציבור כולו, כדי שיהיו ערוכות בפי הכל וילמדו אותן ותהיה תפלת אלו העלגים תפלה שלימה כתפלת בעלי הלשון הצחה, ומפני ענין זה תקנו כל הברכות והתפלות מסודרות בפי כל ישראל כדי שיהא ענין כל ברכה ערוך בפי העלג

5 נחמיה פרק יג
כד) ובניהם חצי מדבר אשדודית ואינם מכירים לדבר יהודית וכלשון עם ועם

6 תלמוד בבלי מסכת מגילה דף יז עמוד ב
תנא: מאה ועשרים זקנים ובהם כמה נביאים תיקנו שמונה עשרה ברכות על הסדר

7 תלמוד ירושלמי מסכת ברכות דף כט:ב
ומאיכן למדו ג' תפילות רבי שמואל בר נחמני אמר כנגד ג' פעמים שהיום משתנה על הבריות בשחר צריך לאדם לומר מודה אני לפניך ה' אלהי ואלהי אבותי שהוצאתני מאפילה לאורה במנחה צריך אדם לומר מודה אני לפניך ה' אלהי ואלהי אבותי כשם שזכיתני לראות החמה במזרח כך זכיתני לראות במערב בערב צריך לומר יהי רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי כשם שהייתי באפילה והוצאתי לאורה כך תוציאני מאפילה לאורה

8 ספר חובות הלבבות שער ח - שער חשבון הנפש פרק ג
ודע, כי המלות תהיינה בלשון והעיון בלב והמלות כגוף לתפלה והעיון כרוח. וכשיתפלל המתפלל בלשונו, ולבו טרוד בזולת ענין התפלה, תהיה תפלתו גוף בלא רוח וקליפה בלא לב, מפני שגופו נמצא ולבו בל עמו עת תפלתו, ובכמוהו אמר הכתוב: יען כי נגש העם הזה בפי ובשפתיו כבדוני ולבו רחק ממני.

ומשלו זה עוד לעבד, שבא אדוניו לביתו וצוה אשתו ובני ביתו לכבדו ולעשות כל אודותיו, והלך לו הוא והתעסק בשמחה ובשחוק ונמנע מעבד אותו בעצמו ומהשתדל בכבודו ולעשות מה שהיה ראוי לו, ובני ביתו לא יכלו למלא מקצת מצרכיו, מפני היותו רחוק מהם, וקצף עליו אדוניו ולא קבל כבודו ועבודתו והשיב הכל בפניו.

וכן המתפלל, כשיהיה לבו ומצפונו ריק מענין התפלה, לא יקבל האל ממנו תפלת אבריו ותנועת לשונו. הלא תראה מה שאנו אומרים בסוף תפלתנו: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך וגו'. וכשיהיה האדם חושב בשום דבר מדברי העולם במותר או באסור, ואח"כ יחתם תפלתו ויאמר: והגיון לבי לפניך, הלא זה גנאי גדול, שיטען שדבר עם אלהיו בלבו ובמצפונו ולבו בל עמו, ושאל ממנו אחר כך לקבל אותה ולרצות בה ממנו

ולפי שהיה כבוד על הנפש לזכר כל זה בלי חבור וסדר, סדרו רבותינו ז"ל הענינים שצריכים להם רוב כתות בני אדם, הנראה חסרונם בהם אל האלהים וכניעתם בעבורם, והם עניני התפלה על סדר ותקון, שתקבל בה הנפש פני בוראה ולא תבוש בהתנפלה, ויראה ממנה בסדרה עניני התפלה בלבה הכניעה והשפלות לאלהים.

ולפי שהיתה מחשבת הלב מתהפכת הרבה ואין לה קימה למהירות עבר ההרהורים על הנפש, היה קשה עליה לסדר עניני התפלה מעצמה, תקנו אותם רז"ל במלים מתוקנות, יסדרם האדם בלשונו, **מפני שמחשבת הנפש הולכת אחר המאמר ונמשכת אל הדבור.**

9 רוח חיים – פרקי אבות

והנה צפה, מצוונתינו הרבים, עבודתנו היא רק התפלה, ומשם זכה ומקנה, והדברים עומדים פרומו של עולם, וכל תבה תבה עלה למקום גבוה מעל גבוה, מקום הקרבן ממש. וכי לא ידעו ק"ר זקנים, ימותם כמה נביאים יסדוה, והלא גם מאנוש הערפנו לא יפלא ליסר נקשת כל צרכנו, ורפואות תחלואנו, וישונו למורים, ולמה צריח לנביאים. אך המה קונו בה, ותקנה, על אפיו, שתהיה הכל קלל בה, וכל איש ישראל, כל אחר מתפלל קניי הנבנות.

ויקללו של דבר, שממם שנתקנה, לא היה פעולם ב' תפלות שישו רשם שנה למעלה, ושיצלו למדרגה א', כי משנה בה האליל היום, מתקלת אתמול כי יצבו, והכל תלוי בתבות אלו. ולכך הצרה נביאה לנה.

וכל הקננות והסודות, שנתגלו על התפלה עד היום אינם נשקפה מים הנדול, נגד הנבונה שהשיג הסטן מס"כ זקנים, וגם הנדול לא השיג, רק מפי ערכו ושקש נשקמו. אכל באמת, היא גבוהה יותר מפינת כל אדם, והיא ששרת עולם התחתון בעליו, כמו הקרבן, ולא תשתנה ח"ו עד ביאת הנואל כב"א, פי אז לא יצטרכו לתפלת הקע צשופרי, והבן. ועי' נמש החיים שער כ' פרק י"ג

And behold, in our many sins, our 'service' is completely in Tefilla in the place of sacrifices and meal offerings. The matters [of Tefilla] stand at the highest point of the world. Every word reaches very lofty places, exactly like the sacrifices would. It was for a specific purpose that it was established by 120 elders (Anshei Keneset HaGedola), among them prophets. Now surely a person at our level would not struggle to establish a prayer requesting all our needs and healing our ailments, so why did we need prophets? Rather, they established it in such a way that they infused in it everything, so that every person would be able to pray according to their understanding.

The underlying principle is that from the day of the establishment of it [the Amida], there were never two identical Tefillot that created the same impression above or reached the same level. Even the Tefilla from today differs from the Tefilla yesterday, yet it is all included in these words.

That is why prophecy was needed for this.

And all intentions and secrets that have been revealed to date are merely a drop in the ocean in comparison to the intent of even the smallest of the 120 of the composing sages, each to the ability of their soul. But truthfully, this [prayer] is higher than the knowledge of humans and it ties the upper and lower worlds like the korban. It will not change until the final redemption.